

Popa: "Va fi contemporanul nostru când vom trece pragul altei lumi". Simțind nevoia unei exegeze mai curând literare, Natalia Stancu descoperă în "mitologia națională și existențială" a dramaturgului o

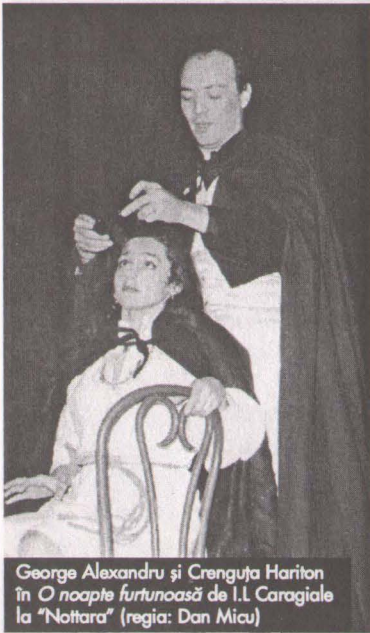
operă generatoare de literatură ("manta lui Caragiale"). A existat un moment al Sesiunii în care monologurile uniforme, pregătite de-acasă, s-au transformat în discuții spontane: Florica Ichim revine cu o reabilitare a lui Mitică Popescu din schițe prin Mitică Popescu din piesa cu același nume de Camil Petrescu; Sebastian-Vlad Popa amintește – în spiritul coborârii

în urma a lui Caragiale – una dintre cele mai interesante exegeze, aparținând lui Nicolae Steinhardt în "Cartea

Împărtașirii". Orele fiind înaintate, se reia șirul comunicărilor, care încep să se precipite, deși ar mai fi fost încă multe de spus. Ileana Berlogea găsește și argumentează motivul pentru care Caragiale a devenit atât de popular în lume: a restabilit legăturile cu izvoarele autentice ale comediei, prin obsesia carnavalului. Au mai vorbit: Alexandru Firescu (despre 120 de ani de la crearea **Noptii furtunoase**), Ștefan Oprea ("Caragiale și filmul"), Roxana Croitoru ("Caragiale pe scena clujeană"), Jeana Morărescu ("Conceptii de artă caragialene sub reflectorul actualității"). Constantin Paiu dezbate un subiect atât interesant, cât și util – având în vedere auditoriul: "Caragiale despre rigorile actului critic teatral". Încheie Marian Victor Buciu, pus, ca într-o farsă caragialiană, în situația de a-și prezenta singur cartea "Ontoretica lui Caragiale". Pentru că pare a fi ziua **Noptii furtunoase**, Teatrul Studentesc "Podul" aduce, în stilul experimental al lui Cătălin Naum, o

altă interpretare a sensului replicilor piesei și... o Zița de 17 ani. Spectacolul final aparține tot capitalei: Teatrul "Nottara", cu **O noapte furtunoasă**, în regia lui Dan Micu și scenografia lui Victor Ștregaru. Este (pentru că se poartă) a treia variantă cu această piesă în viziunea lui Micu. Pentru a o accepta trebuie să intri în convenție: jocul dur până la paroxism, șarja, inventivitatea schimbării de măști și registre. Am dat voit mai multă importanță contribuțiilor teoretice, pentru că am considerat că, din punct de vedere scenic, "Zilele Caragiale" au excelat mai ales prin actualizare abuzivă. Îmi permit să-i dau dreptate lui Sebastian-Vlad Popa: lumea lui Caragiale e chiar lumea noastră modernă. Ne desparte de el doar limbajul de reprezentare. Poate ne vom salva de la a-l îngropa pe autor în propria sa operă. Sau să fie oare Caragiale, cu cât ne apropiem de el, mai înalt și mai greu de atins?

Mirona Hărăbor

George Alexandru și Crenguța Hariton în *O noapte furtunoasă* de I.L. Caragiale la "Nottara" (regia: Dan Micu)

Sf flash

Inabilități sau inenarabilități ?

Scriind, într-un articol din "Cotidianul", intitulat "Tribut moralismului realist-socialist", despre un spectacol la Studioul Casandra cu piesa **Dictatorul** de Al. Kirițescu, simpatic și previzibilul cronicar Doru Mareș patinează prea în forță și se ciocnește de mantinelă. Iată o frază împodobită cu foarte multe ghilimele: "Dacă, vorba lui Ilf și Petrov, «atitudinea disprețuitoare față de stomac» ar fi prevalat, atunci am fi fost «văduviți» de tot felul de «merite ale muncii socialiste» și titluri de «artiști emeriți» sau «ai poporului» cu scutire de dări (cam ca «revoluționarii» certați cu Ion Caramitru)". La obiect când vorbește despre așa-zisele merite ale muncii socialiste, cronicarul o ia însă razna când îi compară pe Aura Buzescu, G. Calboreanu, Al. Giugaru, Gr. Vasiliu Birlic și alți mari artiști ("emeriti" sau "ai poporului") cu Dan Iosif. Dacă N. Ceaușescu n-ar fi desființat titlurile care nu-l vizau pe el, Ion Caramitru ar fi ajuns probabil și el "artist emerit". Cum ar fi sunat paranteza lui Doru Mareș ?

În afara obiectului se află inenarabilul cronicar și când constată

că piesa lui Kirițescu aduce în scenă "imaginea dezastrului orânduiri burghezo-moșierești", prin aceea că personajul principal este "un viceprim-ministru al lui Antonescu care, în fapt, conduce țara furând tot ce se poate". Dacă-i pe-așa, nici Alecsandri sau Caragiale, ca și alți autori de comedie din literatura română, nu sunt scutiți de a fi dat "tribut moralismului realist-socialist", fiindcă s-au ocupat de, vorba cronicarului, "dezastrul orânduiri burghezo-moșierești". Autorul articolului are și vânătași mai vechi produse de impactul cu mantinela: declarația că, înainte de 1989, "toată dramaturgia românească a fost roșie", caracterizarea spectacolului **Fuga** de Bulgakov drept o "greșeală politică" (ceea ce ar fi trebuit să ducă, dacă Dumitru Popescu Dumnezeu nu ar fi fost oarecum în pușcărie, la interzicerea spectacolului), scotocirea în dosarul dramaturgului englez Ronald Harwood, autorul piesei **De partea cui ești ?**, jucată la Național, și incriminarea lui ca autor "de stânga". Mircea Iorgulescu vorbea, în "Dilema" (nr. 270), despre un "bolșevism anticomunist"...

D.S.